

[Arbejdsministeren.]

For det første foreskriver det forhandlinger på den berørte virksomhed om, hvorledes afskedigelserne kan undgås eller begrænses eller følgerne afbødes.

For det andet foreskriver lovforslaget, at arbejdsmarkedsnævnene skal underrettes om afskedigelserne så tidligt som muligt og senest 30 dage inden disses ikrafttræden. Hermed opnås, at arbejdsmarkedsnævnene og dermed arbejdsformidlingen får mulighed for på et tidligt stadium at søge løsninger på de problemer, som afskedigelserne rejser.

Lønmodtagerne sikres således ved forslaget løn i 30 dage fra varslingstidspunktet bortset fra de undtagelsestilfælde, hvor der måtte blive fastsat en kortere eller længere varslingsperiode.

Jeg vil gerne understrege, at 30 dages fristen er en minimumsfrist, og at det er af betydning for arbejdsformidlingen at blive underrettet så tidligt som muligt.

Der eksisterer jo allerede adgang for virksomhederne til på frivillig basis at varsle over for arbejdsformidlingen, når der enten forventes at ske indskrænkninger i eller udvidelser af arbejdsstyrken. Sådanne varslinger har imidlertid kun fundet sted i et særdeles begrænset omfang.

Med lovforslaget bliver det således nu pålagt arbejdsgiverne i forbindelse med afskedigelser at varsle over for arbejdsmarkedsnævnet, og et længe eksisterende behov såvel hos arbejdsmarkedsmyndighederne som hos arbejdsmarkedet vil hermed i vid udstrækning blive dækket.

Som en nyskabelse foreslås det, at retssager i tilknytning til lovforslagets bestemmelser overvejende henlægges til Københavns byret som landsdækkende værning under medvirken af en arbejdsgiverrepræsentant og en lønmodtagerrepræsentant. Som ankeinstans i disse tilfælde er foreslået østre landsret med tilsvarende medvirken af sagkyndige. Justitsministeren vil om ganske kort tid fremsætte forslag til lov om de ændringer i retsplejeloven, der er en forudsætning for, at Københavns byret og østre landsret kan behandle sagerne efter de nævnte retningslinier.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til forslaget og de dertil knyttede ret udførlige bemærkninger, vil jeg gerne anbefale lovforslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte *for-
slag til lov om ekspropriation til byudvikling.*

Den 12. november sidste år fremsatte regeringen et lovforslag identisk med dette forslag.

Forslaget kom til 1. behandling i folketinget den 4. december 1975, hvorefter forslaget blev henvist til folketingets udvalg om fysisk planlægning. Forslaget nåede imidlertid ikke at komme til 2. behandling i tinget, men bortfaldt med udløbet af folketingsåret 1975-76.

Genfremsættelsen skal ses som et udtryk for regeringens ønske om at arbejde videre mod at skabe øgede muligheder for at virkeliggøre planlægningen af arealanvendelsen. Denne planlægning er blevet intensiveret og forbedret ved de senere års lovgivning inden for planlægningsområdet. Jeg tænker her særligt på det lovgrundlag, som er tilvejebragt gennem lovene om lands- og regionplanlægning og om kommuneplanlægning. Disse love åbner mulighed for en langsigtet planlægning af arealanvendelsen.

Efter kommuneplanlovens § 34, der er den bestemmelse, dette lovforslag skal supplere, kan ekspropriation i praksis først finde sted på et sent tidspunkt i planlægningsprocessen, nemlig når udstykning og bebyggelse af en ejendom er ret nært forestående.

Derimod savnes i den eksisterende planlovgivning aktive midler til gennemførelse af den planlagte udvikling og vækst af vore byer. Eller sagt på anden måde: reglerne er utilstrækkelige til at imødekomme kommunernes behov for på et tidligt tidspunkt at kunne skaffe sig rådighed over den jord, der er nødvendig for den kommende byudvikling. Derved øges risikoen for en spredt og tilfældig byudvikling. En sådan spredning vil betyde fordyrelse og forringelse af byggemodning, transport og anden bymæssig service.

Ud over det omtalte hensyn til en bedre byplanlægning med lavere omkostninger til bygge- og bymodning spiller også andre faktorer ind. Det må således fremhæves, at samspillet mellem arealplanlægningen og den kommunale langsigtede økonomiske planlægning let slås i stykker, hvis arealplanlægningen ikke kan realiseres som forudsat. Dette kan f. eks. ske, fordi kommunalbestyrelsen ikke i fri handel kan erhverve et areal, der er påtænkt til byudvikling. Bebyggelsen må da finde sted andetsteds, oftest med deraf øgede bygge- og bymodningsudgif-

[Miljøministeren.]

ter eller med et ringere serviceniveau for borgeren. I begge tilfælde er konsekvensen, at kommunalbestyrelsens arbejde med den økonomiske planlægning vanskeliggøres.

Hertil kommer, at det for borgeren og kommunalpolitikeren må synes urimeligt, at en planlægning, der er tilvejebragt under hensyn til kommunens økonomi, med offentlighedens medvirken og af folkevalgte lokale organer, fortsat skal kunne fordyres og forsinkes af mangel på egnede virkeliggørelsesmidler.

Som omtalt i fremsættelsestalen sidste år forekommer det da også ganske besynderligt, at vor lovgivning giver mulighed for ekspropriation til fremskaffelse af jord til rekreative formål, men ikke til fremskaffelse af nye byggegrunde.

Efter regeringens opfattelse er muligheden for at ekspropriere efter lovforslagets § 1 i princippet ikke mere vidtgående end adgangen til ekspropriation af jord til rekreative formål, der findes i loven om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål. For fuldstændighedens skyld skal det nævnes, at dette lovforslag naturligvis ligesom den nævnte lov er i fuld overensstemmelse med grundlovens § 73.

Ved folketingets 1. behandling af det tilsvarende lovforslag sidste år blev der vist positiv interesse fra mange partier i salen. På samme måde viste drøftelserne i folketingets udvalg om fysisk planlægning, at folketingets partier er indstillet på en seriøs debat om lovforslaget om ekspropriation til byudvikling. Det er klart, at der kan være behov for justeringer og præciseringer af forslagens bestemmelser. Det er mig bekendt, at det i udvalget bl. a. blev overvejet at foreslå en ændret formulering af lovforslagets § 1 med det sigte at søge betegnelsen »iværksat planlægning« nøjere defineret. Regeringen er naturligvis indstillet på at drøfte sådanne ændringsforslag.

Jeg bedømmer det således, at der i kommunerne er et stadig stigende ønske om at få gennemført denne lovgivning som en naturlig og nødvendig del af den øvrige planlægningslovgivning. Ved drøftelser med kommunalfolk har jeg erfaret, at ønsket går på tværs af partierne. Jeg håber, at der her i folketinget vil være mulighed for, ved en fordomsfri drøftelse i udvalget, at finde frem til en lovgivning på dette område, der giver kommunerne adgang til at gennemføre den fysiske planlægning og dermed en

miljømæssigt og samfundsøkonomisk rigtig anvendelse af vore arealer.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Dernæst skal jeg tillade mig for folketinget at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om ændring af lov om vandforsyning og lov om offentlige veje*.

Det foreliggende forslag går ud på, at revisionen af vandforsyningsloven udskydes til folketingsåret 1977-78.

I § 6 i lov nr. 373 af 13. juni 1973 om ændring af lov om vandforsyning og lov om offentlige veje er det bestemt, at vandforsyningsloven skal optages til revision i folketingsåret 1976-77, navnlig af hensyn til spørgsmålet om udligning af produktionspriserne på vand i hovedstadsområdet.

Til undersøgelse af dette spørgsmål er nedsat et udvalg under miljøministeriet med repræsentanter for bl. a. hovedstadsrådet.

Udvalget forventer – på grund af opgavens omfang – imidlertid ikke at kunne afslutte sit arbejde før i begyndelsen af 1977.

På denne baggrund samt under hensyn til, at det må anses for hensigtsmæssigt med en sideløbende revision af vandforsynings- og miljøbeskyttelsesloven, foreslås vandforsyningslovens revision udskudt til folketingsåret 1977-78.

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Jeg skal tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om international transport af letfordærlige levnedsmidler*.

Dette lovforslag har to hovedformål, dels at afgive hjemmel for Danmarks tiltrædelse af traktaten om international transport af letfordærlige levnedsmidler og om det specielle materiel, der skal benyttes til sådanne transporter (Agreement on the International Transport of Perishable Foodstuffs and on the special Equipment to be used for such Transport (ATP)), dels at give landbrugsministeren mulighed for at fastsætte de regler, der i henhold til traktatens bestemmelser skal gælde med hensyn til godkendelse af transportmateriel, udstedelse af certifikater for afprøvning og godkendelse af materiel, periodisk kontrol med materiellets hygiejniske indretning, isolation og køleevne, takster for afprøvning m. v.

Traktaten er udfærdiget under De Forenede Nationers Europakontor i Genève (ECE) den